

Aquest dossier el componen la ponència i els testimonis de la jornada d'iniciació del curs passat.

En nom de Jesús, al món obrer

MERCÈ SOLÉ
25 DE MARÇ DEL 2012

L'ACO és un moviment de persones **adultes** (sort que no defineix el nostre grau de maduresa!) que forma part de l'**Església** de Jesús i que té com a finalitat fer conèixer Jesús en el **món obrer**. Però anem a pams.

1. ACO és un moviment de persones adultes. Ens hi posem cap als trenta fins que ens morim. Això comporta:

a. Comportar-se com un adult: és a dir, ens anem fent madurs, anem aprenent a viure, ens tornem més lliures, potser també més sols (com davant la mort)..., adquirim responsabilitats. Hi som a les verdes i a les madures. No sempre som allà on ens agradaria ser. Anem aprenent a ser allà on hem de ser, no d'acord amb la nostra voluntat més immediata, sinó d'acord amb aquestes opcions de fons que ens recorren tota la vida.

b. Viure situacions molt diverses: estabilitat en la feina, potser l'atur, parella, fills (fills petits, adolescents, grans...), fer-nos càrrec dels pares, emmalaltir i carregar-nos de xacres... Sempre som nosaltres i sempre ens sentim igual de joves, però a cada instant ens trobem en un punt diferent. Passarem temporades animats i en passarem de deprimits... La riquesa del moviment és que, a més, aquests ritmes vitals es donen de forma discontinua en els nostres grups. Assistim a diverses bifurcacions dels nostres camins i dels dels nostres companys de grup i els grups de l'ACO esdevenen molt diversos: diverses situacions personals, diversos compromisos... Ens ajudem mútuament, però des de llocs diversos, no sempre des de situacions semblants.

c. He parlat de la llibertat, però potser la vida adulta comporta sovint més acceptació que tria. Quan som joves optem per moltes coses que ens seran decisives al llarg de la vida. I potser el moment d'entrada a l'ACO és just quan te n'adones, quan passes del moviment de joves al d'adults. Quan ets adult, continues optant, però et

trobes situacions que no has triat i que has d'assumir: no tries tenir un familiar amb discapacitat, o que et facin fora de la feina, o que la parella es mori, o que el pare agafi Alzheimer. De vegades voldries fer coses més "brillants" o que et vénen molt de gust, o et semblen importants o urgents, i has de deixar-les per "enterrar-te" posant rentadores. De fet és tot un aprenentatge aprendre a posar les coses importants per damunt de les urgents. Un aprenentatge que jo encara no he enllestit.

d. Tenim autonomia, adquirim responsabilitats. Depenem de nosaltres mateixos. O potser no. I això requereix coherència. Si ens estimem un país, un sindicat, una Església, som conscients que sense el nostre compromís –compromís llarg i estable, perseverant– allò no tirarà endavant. I alhora som conscients que les coses no depenen exclusivament de nosaltres. Per la gent d'una certa edat que venim de la JOC o de la JOBAC això és especialment manifest: l'Església està envellint molt ràpidament. La dedicació que tenien els nostres consiliaris ja no és possible en la gent més jove. Però la feina hi continua sent. Ens cal, doncs, iniciativa, imaginació, disponibilitat, ser actius. I jugar rols nous.

e. Optar per un col·lectiu vol dir sovint arrossegar una imatge que no ens acaba de fer el pes. Dins l'Església, dins la política, dins el veïnat. Voldríem ser del grup dels més guapos, però això no sempre és possible. I el pitjor és que això que et passa amb el col·lectiu, et passa també amb tu mateix. Fer-te gran suposa també fer-te més conscient de les pròpies limitacions i defectes, i dels de la gent que t'envolta.

Però dins del moviment aprens moltes coses que t'ajuden a moure't en aquest esquema:

- **No estàs sol.** Tens una petita comunitat, el grup de revisió de vida, on pots compartir desitjos, angoixes (GS) i on pots viure també la tendresa de Déu que

ens acompanya (sempre que estiguem reunits en el seu nom). La revisió de vida és una situació privilegiada per permetre que entri la llum de Déu a la nostra vida, o millor dit, que ens permet aturar-nos i contemplar-la, aquesta llum. Una llum que s'assembla més a una moixaina que no pas a una bufetada, per més que, si ho fem bé, tingui molt d'interpel·lació. Aprenem que Déu ens estima tal com som, i que confia en nosaltres, encara que tinguem por, siguem maldestres o ens equivoquem.

- **Aprens també el valor del perdó i del tornar a començar** i vas relativitzant les coses a mesura que et fas més lliure.
- **Guanyes en confiança i en despreocupació...** Vas veient que per sort no cal controlar-ho tot. Sovint les llavors creixen en un lloc on tu no esperaves. No som "secretaris generals" de l'Evangeli.
- **Aprens el sentit de la comunitat.** A mi, el primer que em va sobtar de l'ACO és que no has de pensar només en els militants, sinó que quan fas una trobada has de tenir present que hi haurà criatures, i gent molt gran. I per tant deixes de ser tu i els que són molt semblants a tu l'únic punt de referència. N'hi ha més. I això és bo. Encara que et faci caminar a un altre ritme. Jo això ho he après quan he hagut de cuidar una altra persona amb dependència: de vegades és una qüestió de ritme. No sempre la velocitat és amiga de l'acollida.

2. Som Església

Una institució que potser d'entrada més aviat ens provoca incomoditat o rebuig i que no ens agrada gaire. Però potser ens cal aprofundir-hi una mica més, i eixamplar la nostra mirada: l'Església és més que la jerarquia eclesiàstica. Sovint el rostre de l'Església queda cobert pels missatges dels mitjans de comunicació, que són els que són. Gràcies a les tonteries que es poden dir, però gràcies també a una certa mirada interessada que sap que el "friquisme" té més audiència que la sensatesa. De vegades hem de fer l'esforç de treure'ns els prejudicis del damunt.

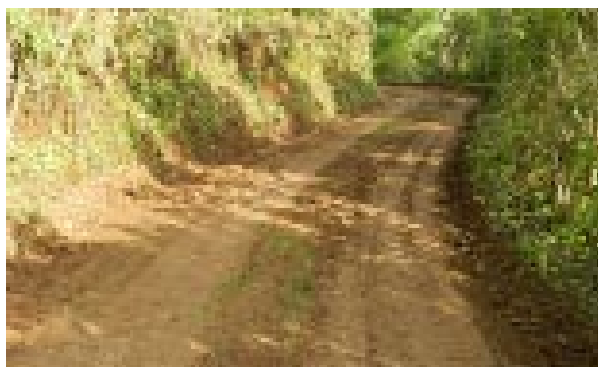
Una Església institució. Quan les coses es fan grans s'institucionalitzen. D'aquesta manera es consoliden i s'organitzen a la recerca de l'eficàcia i de la universalitat i inevitablement s'encarcaren. Tant si parlem d'un sindicat, com de l'Església. I s'han de renovar. I a la nostra Església catòlica hi ha moltes coses a transformar: des del paper dels capellans, el celibat, l'ordenació de les

dones, l'afany de domini sobre la societat, el finançament... Segur que tots en tenim una llarga llista. Hem de ser conscients, tanmateix, que també els moviments tenim els nostres tics que probablement xoquen a moltes persones: des de l'argot que fem servir ("militant", "moviment obrer", "revisió de vida", "estudi d'evangeli") a una imatge de vegades dura o exòtica des del desconeixement dels altres. El tema del llenguatge és un repte per a tothom.

Al costat d'aquesta forma de fer institució, l'ACO és un altre model d'Església: participativa, coresponsable, lliure, democràtica... És una forma de mostrar que una altra Església és possible. Com ho són també altres comunitats i grups. Jo crec que la nostra prioritat és preguntar-nos què podem fer perquè la nostra Església (en aquest cas, el grup, la zona, el moviment ACO, la nostra parròquia si en formem part) sigui punt d'acollida, imatge que ajudi la gent a reconèixer-hi l'amor de Déu. I si a més a més aconseguim transformar el conjunt, molt millor.

Una Església comunitat. Nosaltres mateixos en fem experiència. En el grup de revisió de vida i és la comunitat que es troba a l'Eucaristia, encara que ens costi anar a missa el diumenge. Allà on vosaltres us reuniu en nom meu, jo hi sóc, ens diu Jesús. És l'Església que ens sosté, que ens transmet l'Evangeli, que ens empeny a tirar endavant, que ens facilita eines per formar-nos i créixer. És aquest plus que de vegades fa que els cristians "aguantem milles" en compromisos complicats, com el sindicat o el partit. És l'Església que ens ha transmès la memòria viva de Jesús i és la comunitat on ens ajudem a viure aquesta presència de Déu entre nosaltres.

Una Església plural amb un patrimoni comú: Formem part d'un col·lectiu molt gran, no triat. En el moviment ens hi trobem bé, perquè ens coneixem, ens estimem, tenim valors semblants. Però ens cal entendre que la fe es pot viure amb accents i maneres molt diferents. Des de les diverses confessions cristianes, a la pluralitat de l'Església catòlica, tan centralitzada que sembla uniforme, però que malgrat les aparences no ho és gens. Hi reconeixem elements en els altres que també són positius: en el tarannà de moltes parròquies i d'altres moviments. Tot i aquesta pluralitat tenim un patrimoni comú: el de Cardijn, però també el de les diverses espiritualitats: Teresa de Jesús, Francesc d'Assís, Ignasi de Loiola, Joan Bosco o Òscar Romero. M'agrada la litúrgia de les hores, els temps litúrgics... Són litúrgies sàvies que ajuden a fer camí, i patrimoni de tots els cristians. I anem descobrint que la pregària

és allò que ens sustenta i ens enforteix, i que ens fa falta com l'aire que respirem si de debò volem ser militants. En aquest sentit l'ACO ofereix recessos de cap de setmana o més llargs, però és una experiència molt recomanable.

Una Església evangelitzadora arrelada en Jesucrist. Som persones disposades a donar a conèixer Jesucrist per la via de ser "militants", és a dir, amb ganes de mostrar amb coherència en el nostre ambient, és a dir, amb els companys concrets, allò que ens dóna sentit. Com una cosa bona i desitjable per als altres. Amb respecte a la seva llibertat. Tractem de fer-ho en un doble sentit: posant les condicions perquè la justícia de Déu sigui un fet, és a dir que tota persona pugui sentir-se estimada i valorada com a fill o filla de Déu. I explicant, donant raó, allò que creiem. Les explicacions, sense testimoni, no tenen credibilitat. Però el testimoni sovint necessita interpretació. I més avui en què molta gent desconeix absolutament qui és Jesús.

3. Som moviment

El primer que crida l'atenció quan s'arriba des d'un moviment de joves és la diferència de ritme. Tot potser és menys intens que a la JOC, una mica més desmanegat. Per a la gent que no ve de moviments potser la sensació és la contrària: quina reunionitis! Estem bé en el grup, per què hem d'anar més enllà? Intentarem donar resposta a totes dues inquietuds.

El moviment és un instrument valuós per viure amb coherència la nostra fe. Hem dit abans que avui no som el que érem ahir, ni vitalment ni col·lectivament. Sempre ens trobem davant de nous reptes, de noves temptacions, de noves situacions. El moviment aporta una dimensió que és present tant dins l'Església com del moviment obrer: el sentit col·lectiu, que cada dia que passa resulta una mica més exòtic, perquè avui vivim en un context altament individualista i on tenim a més un cert sentiment d'autosuficiència. L'espai de Déu, que és l'espai relacional, dels altres, sembla que no hi càpiga.

El moviment és com un grup d'ajuda mútua.

- Ens aporta eines per a la formació. La revisió de vida ens va fent com a persones, però no és el nostre únic instrument: hi ha els estudis d'evangeli, hi ha els recessos, hi ha l'acompanyament mutu. També hi ha la formació sobre què passa en el món, sobre com interpretar la realitat, sobre noves experiències que ens poden resultar suggeridores i esperançades. De vegades el moviment aporta respostes, però sovint aporta més preguntes. I un altre aspecte que ajuda a formar-nos és senzillament el contacte, la relació amb altres persones inquietes com jo, o que pateixen situacions semblants, o que tenen els mateixos interrogants.
- El moviment és participatiu. No hi ha més interès que el nostre, el de les persones que en formem part. Som nosaltres de debò qui planteja qüestions, fa propostes i les du a terme. Per tant aquí cal la col·laboració de tots, un dia o altre, en els petits o grans serveis que demana l'ACO: ser responsable de grup, o tresorer, o iniciador, o consiliari, o responsable de zona, o president. Responsabilitats per a cobrir les quals no sol haver-hi bufetades, però que tothom que hi ha passat n'ha sortit content de l'experiència. La qualitat d'allò que fem depèn de nosaltres. De ningú més.
- El moviment es finança a partir de la nostra aportació, en un 90 %. El fet de rebre tan poques subvencions ens fa molt lliures. Sabem a què es dediquen els diners, sabem què costa tenir persones alliberades, volem una economia solidària que permeti a tots els membres de l'ACO participar de les activitats del moviment. Si volem una certa solidesa organitzativa, hem de ser coherents a l'hora de rascar-nos la butxaca, respectant –a l'ACO sempre s'ha fet així– l'estat de l'economia de cadascú.
- El moviment es mou a través d'una prioritat escollida prèviament en un Consell (els consells se celebren cada quatre anys i és l'ocasió de reflexionar sobre la nostra marxa com a moviment i de fixar les prioritats que ens hem de marcar: per treballar-les tots junts, tant a nivell de temes de fons com d'organització), prioritat (ja no campanya). A l'ACO, el sentit de moviment és més *light* que a la JOC, justament per respectar les diferents situacions i els diferents compromisos de la gent. Es tracta d'anar-nos formant,

d'aprofundir en determinades qüestions, de qüestionar-nos, d'empènyer-nos Però cadascú sabrà en quina mesura, on, de quina manera, amb quines persones. Dificilment farem una acció col·lectiva a l'estil d'una campanya.

4. Som classe obrera: un concepte en crisi que amb la crisi es torna a redefinir

Ens sentim "obrers" en el sentit que nosaltres no tenim res més per tirar endavant que el nostre propi treball. Avui aquesta paraula sona a passada de moda, però avui més que mai es fa evident que molta gent per sobreviure depèn exclusivament del seu treball. No de l'especulació ni de les rendes. A diferència de quan va sorgir l'ACO molts de nosaltres som fills de treballadors i hem anat a la universitat. Molts treballem en el camp dels serveis i no a la indústria. Tenim més formació. Però avui, enmig d'aquesta crisi que estem vivint queda clar que continuem sent vulnerables i que l'única arma que tenim és la nostra capacitat d'organitzar-nos col·lectivament. Tot el benestar aconseguit, però, a l'ACO no ens ha portat a desclassarnos, sinó a fer-nos més conscients de la necessitat de la nostra solidaritat no només per la via dels diners, sinó de la transformació social, amb les persones que més pateixen la desigualtat: dones, immigrants, pensionistes... Creiem que els més pobres han de ser protagonistes de la seva història. Sovint vitalment estem lluny de la gent que més pateix avui: immigrants, els treballadors i treballadores en precari. Aquesta és una realitat que ens interpel·la, un veritable repte per a l'ACO.

Ens sentim, doncs, hereus del moviment obrer: en la seva lluita i en les seves conquestes. Sabem del valor de les organitzacions obreres, encara que dins la nostra societat no siguin gaire reconegudes. Segurament els cal renovació, i són perfectibles, però tota organització humana té qualitats i defectes. La nostra forma d'organitzar-nos s'ha anat obrint: partits i sindicats, però també associacions de dones, entitats, plataformes per l'habitatge, entitats per a la immigració, etc.

Quina és aquesta aportació del moviment obrer que continua sent vàlida:

- **El desig d'una transformació social.** Vol anar a les arrels i canviar les coses a favor de gent més vulnerable. Anar a les causes dels problemes, més enllà de l'atenció a la gent (que també s'ha de fer), tenint present que les causes de la pobresa són polítiques.
- **El desig d'una transformació personal.**

La classe obrera se sent exclosa de la formació, de la cultura, i aquests són elements que valora positivament i que pensa que poden ser instruments forts de canvi. La gent s'esforça a aprendre a llegir, a expressar-se. Quan pot fa perquè els fills estudiïn. Una cosa que semblava guanyada, ni que fos amb una sabata i una espadanya, però que, arran de les retallades, es posa novament en risc.

- **El sentit col·lectiu**, de classe, en contrast amb "l'escalada social", una sortida individualitzada. Jo no puc estar bé, si tots no estem bé.
- **La participació.** El moviment s'ha organitzat tenint present l'aportació que hi pot fer la gent. No és una mesura "salvadora" per part d'algú que té totes les respostes. Tothom hi pot aportar alguna cosa, per feble que sigui.
- **L'escassetat de recursos.** S'actua a partir del que s'és i sovint a costa de patiment. No es fa des del poder. Les vagues no estan considerades com un instrument pacifista, però de fet ho són. El primer que rep és qui fa vaga, perquè no cobra.
- **La solidaritat.** Les caixes de resistència es fan a partir de l'aportació voluntària de la gent, cosa que acabarà convertint-se en mutualitats laborals. No s'està bé fins que tothom no estigui bé.
- **L'internacionalisme**, o, en altres paraules, la globalització solidària.

Vida, fe i compromís

Presentació personal

Sóc Joan Andreu Parra, tinc 41 anys i estic casat des de fa 14 anys amb la Joana, també militant d'ACO, amb qui tenim dos fills, el Jaume de 9 anys i la Mirna de 7. Sóc llicenciat en periodisme i treballa des de fa 24 anys al departament de publicitat d'una caixa d'estalvis (que ara és un banc). A la feina sóc delegat sindical des de fa 10 anys i membre de l'executiva de la Secció Sindical de CCOO. Milito a l'ACO des de fa 12 anys i vaig ser el responsable d'iniciació de la Zona Besòs. Abans també estàvem en el moviment CPM (Centre de Preparació al Matrimoni) per acompanyar els promesos que es casen per l'església.

Què m'ha ofert l'ACO en la meva vivència de fe i de compromís

VIURE LA FE EN COMUNITAT [recordar Jesús, quan us reuneu més d'un en nom meu, allí seré]. Això es pot fer en diferents llocs, a la parròquia, en un grup de fe..., però a l'ACO he trobat la plenitud: per les persones, per la ideologia, per la participació, per la col·laboració, per la democràcia...

LA RIQUESA DE LES PERSONES. Quan des del grup de RdV passes a tenir una perspectiva més àmplia de moviment (a través d'alguna responsabilitat, de les trobades, de les jornades de formació), t'adones de la riquesa que dóna la col·lectivitat i la relació amb les persones. Obrir aquest marc és molt recomanable i necessari en el recorregut de tot militant. No s'han de forçar els processos, però el pas s'ha de donar en un moment o altre.

LA INCONFORMITAT I EL NO-APALANCARSE. L'ACO (el moviment i el grup de RdV i en definitiva Jesús) és/són una realitat que m'interpel·la i em qüestiona, fan que no m'adormi en els llorers de l'autocomplaença i de l'atonía, i que tingui el TREMP i la TONICITAT per tenir ganes de transformar el meu món més proper. M'ajuda a tenir una mirada diferent.

PRIORITATS SOBRE TEMES CONCRETES. Ajuden a focalitzar l'atenció durant el curs, tot un any, i que va penetrant. Allò que vagis assolint aquell any no es perdrà, no serà efímer.

CONSTRUIR UNA LLAR CRISTIANA I AMB VALORS EVANGÈLICS. Per a la Joana i per a mi és molt important el xup-xup cristià a la nostra llar, tant pels nostres fills com per nosaltres i la família propera. L'ACO és un moviment al qual la família i els nens s'incorporen de forma totalment natural, tenen un espai rellevant i el seu protagonisme [comentar

participació a Setmana Santa; quan redacto això la meua filla ho llegeix i veu ACO, sap què és i em pregunta de què parlo; ara s'estan preparant per a la comunió]. Potser amb els adolescents l'encaix serà més complicat.

Experiència vital en què m'he trobat

No provinc de cap moviment infantil ni jove d'acció catòlica (sóc un "marca blanca") tot i que és una música que no m'ha estat aliena perquè he estat rodejat de persones properes que militaven al MIJAC i a la JOC, com la meua germana o una amiga seva que anys més tard seria la meua dona. Amb aires de suficiència jo em situava bastant al marge i acompanyava la meua germana a les trobades que es feien a Tarragona (Aplec de l'Esperit...). Però alguna gent m'anava tocant, les llavors anaven caient al terreny: els cants d'en Xavier Morlans, algun taller, la manera de celebrar les eucaristies, una espurna als ulls d'alguna persona...

Quan em vaig casar vaig anar a viure al barri de Morera de Badalona on la meua dona militava a la JOC i era responsable del MIJAC. Quan ho va deixar va estar acompanyant un grup de noies i nois i jo li donava suport logístic en alguna sortida que vam fer.

A la parròquia del nostre barri, Santa Clara, el rector Enric Grases ens va reunir un dia a uns quants joves del barri a casa seva i ens va proposar formar un grup de fe i fer camí. Dels que vam decidir donar el pas som 3 persones al grup (entre elles la meua dona) i posteriorment se n'hi han anat incorporant algunes més (ara som 7 i el consi). Vam estar un parell d'anys trobant-nos amb l'Enric i fent Estudis d'Evangelí, sense estar en cap moviment ja que hi havia algunes persones que venien de la JOC i per a alguns l'experiència no havia estat molt agradable al final. Aquest procés es va respectar, però jo em trobava com en una nebulosa, en terra de ningú, a mi em faltava el marc d'un moviment, la consciència de fer camí amb més persones al teu voltant.

Quan vam estar més madurs (dic que el nostre grup és com un bonsai ben cuidat per un jardiner pacient, l'Enric Grases), un dia que vam fer grup ens van visitar el responsable d'iniciació de la Zona (José M. Crespo) i el responsable de zona (Jaume Ribas). Ens van explicar el moviment, ens van donar diversos documents i ho vam veure clar. Ingressem a l'ACO. Poc després van arribar els nens i vam anar assistint a la Jornada General del 12 d'octubre i allà vaig començar a posar cares al moviment, l'acollida va ser extraordinària i molt natural.

Què m'ha aportat

Em permet tenir JESÚS EN EL PUNT DE MIRA, de fet és Ell qui m'ajuda a tenir aquesta mirada, qui m'acompanya en tot moment, i l'ACO m'ajuda a prendre consciència d'això: amb l'exercici de la pregària, afinant els sentits en la meva relació amb l'altre, afrontant el conflicte de cara.

Com m'ha fet créixer i com m'ha anat configurant com a militant obrer i cristià

En un món convuls, l'ACO és una àncora que em permet tenir afirmada la vida en una sèrie de principis (bàsicament ètics, morals i cristians) i a tenir una mirada esperançada sobre les persones (intentar mirar amb els ulls de Déu el món).

M'ha ensenyat a valorar les coses petites (a ulls externs) però que tenen un gran valor: cuidar les persones dependents, educar els nens, escoltar aquells que tenen ganes de parlar amb algú...

Els militants de l'ACO són un exemple de vida amb sentit i compromesa, de consciència obrera i col·lectiva.

Sindicat: m'ha permès fer un compromís amb sentit de servei en una tasca sovint desagraïda i desprestigiada (no gaire ben vist ni per l'empresari ni pel company). Fas un procés fins a adonar-te que no hi ets per privilegis, que poques vegades s'agrairà la teva tasca i que el que has de fer és lluitar per poder treballar en unes condicions dignes i conscienciar els companys, per mirar de revertir un discurs interessat dirigit a la gent: assumir de forma derrotista que no hi ha res a fer i que les úniques solucions són les receptes neoliberals. Si no fos militant d'ACO molt probablement hauria abandonat.

Església: des de l'ACO em sento Església, però amb la tendència "una altra Església, és possible". Dins la parròquia i sempre que m'ho demanen dono el testimoni de pertànyer a un moviment d'acció catòlica, que vol ser llevat dins la massa, i que no té un altre camí que encarnar-se en les realitats dels que sofreixen: en el nostre cas, la classe treballadora.

Qué significa ACO para mí

Hola, soy Rafa Pinar, del equipo Pujós XII, de la zona Baix Llobregat. Tengo 39 años y trabajo en un almacén de logística. Estoy casado con Ana y tenemos dos hijos, Alba e Iker, de 8 y 6 años respectivamente.

Soy militante de ACO desde hace 8 o 9 años. Antes había sido militante de la JOC. Y mucho antes fui chaval en la JOC. En la actualidad estoy como consiliario, acompañando a un equipo de militantes jóvenes.

Me han pedido que intente explicar cómo vivo la militancia en ACO, y la verdad no me ha resultado fácil plasmar en un papel esto.

Para entender mi militancia en ACO, supongo que tengo que partir de mi experiencia

en la JOC. Fue en el movimiento joven donde descubrí a Jesús y me di cuenta de que era cristiano, y también donde fui tomando conciencia de clase.

Llegué a la JOC con 14 años totalmente ateo (por lo menos eso es lo que proclamaba a los cuatro vientos), era miembro de una familia obrera, mi padre era albañil y mi madre ama de casa.

Al año de estar en la JOC mis padres se separaron y en un momento tan difícil para mí me sentí muy acompañado en todo momento por mi equipo; supongo que fue un primer momento importante de descubrir el equipo de revisión de vida. El hecho de la separación de mis padres también hizo que tuviera que empezar a trabajar para ayudar

económicamente en casa. Y esto junto con lo que me costaba ponerme a estudiar, hizo que dejara los estudios con 16 años y encaminara mi vida a trabajar.

Durante todo este proceso en el equipo me sentí querido, apoyado, cuestionado, pero sobre todo respetado. Respetado en mis decisiones, y también en mi proceso tanto de fe como de militancia. En todo esto hay tantas personas que me han ayudado que prefiero no nombrarlas para no olvidarme de ninguna.

En el movimiento fui adquiriendo responsabilidades, fui conector, responsable, iniciador y no sé si algo más. Todas estas acciones me hicieron ir tomando conciencia de estar al servicio del otro, de la responsabilidad y sobre todo descubrí que para llevar a cabo cualquier acción no podía hacerlo solo, necesitaba un equipo donde planificar la acción, revisarla, darle sentido, etc.

También descubrí la dimensión de movimiento, que no estábamos solos ni mi equipo, ni mi federación ni incluso la nacional. He tenido la oportunidad de hacer intercambios con Córdoba, ir a actos a Madrid, París y a varios sitios más. Esto me ha dado una dimensión de lo que significaba ser joven, cristiano y obrero. Ser miembro de la JOC.

Siempre me he definido como un enamorado de la JOC, supongo que le estoy muy agradecido, ya que gracias al movimiento y lo que significa, he crecido como persona. Pero, como casi todo en esta vida, la JOC llegó a su fin, y como equipo y personalmente, decidimos seguir nuestra militancia en el movimiento adulto de ACO.

Personalmente, primero de todo, no entiendo mi vida sin un equipo de revisión de vida, donde poder ir revisando mi día a día. Las acciones que llevo, las que debería de llevar. Compartir penas y alegrías. Donde estamos viendo crecer a nuestros hijos, y desde donde les intentamos ir enseñando los valores que nosotros hemos descubierto y por los que apostamos.

Tampoco entendería el montarnos el chiringuito nosotros solos, porque estamos muy a gusto y nos queremos mucho y no formar parte de un proyecto en común.

También veo necesario el tener un sitio donde seguir formándome a todos los niveles de militancia. Donde ver que no estoy solo. Reconocer esa dimensión de movimiento, ver que hay más gente como yo.

Eso es lo que significa para mí actualmente el ser militante de ACO. Como anécdota mientras escribía esto, y pensaba qué significaba, me ha salido el momento en que me piden que hiciera este testimonio. No sé si os pasa a todos o solo me pasa a mí, pero en el momento en que te piden que prepares

algo, no apetece y da pereza, pero tienes claro que si el movimiento te lo pide debes prestar el servicio, y ni te lo piensas.

En ACO también me he sentido respetado en todo momento, desembarcamos como equipo, con las cuatro mujeres del equipo en estado, y como equipo creo que pasamos los dos primeros años un poco fuera de juego; al poco de aterrizar llegaron cuatro pequeños que centraban toda nuestra atención. Es de agradecer que en ningún momento hubiera ningún reproche, sino comprensión.

Estamos aprendiendo a ser adultos, pero supongo que es una de las cosas que tanto yo como la mayoría de mi equipo creo que más nos ha chocado. Venir de la JOC, que es mucha tralla, mucha acción, con la campaña, etc. y llegar al movimiento adulto, donde se trabajan prioridades, y todo es como muy tranquilo. Supongo que nos tenemos que ir acostumbrando; lo que pasa es que somos un equipo que quiere mucho al movimiento joven, de hecho tres miembros de nuestro equipo de ACO somos consiliarios de la JOC.

Bueno, supongo que no lo habré dejado muy claro, porque me cuesta mucho expresarme, sobre todo cuando tengo que explicar vivencias y sentimientos. Pero al final lo que quiero decir es que ACO es el lugar donde puedo seguir avanzando en todo mi proceso de vida y militancia cristiana y obrera.

Mi experiencia en ACO

CARMINA SÁNCHEZ MARTÍN
GRUP ÀGORA - ZONA BAIX LLOBREGAT

Al ponerme a reflexionar sobre estos años en ACO, busco en mi libreta de grupo y leo las notas que tomé en la primera reunión; mirando la fecha me doy cuenta que ya han pasado seis años. ¡Tengo la sensación de que han pasado muy rápido!

Soy una persona que siempre he estado vinculada a la comunidad de la parroquia de Sant Bartomeu y podría decir que en ella se ha ido gestando y desarrollando mi fe. Durante algunos años he colaborado en la catequesis de niños de primera comunión y en los grupos de seguimiento de adolescentes. Desde hace muchos años participo en un grupo de reflexión bíblica. Todo esto, más la militancia de mi hija en la JOC y las vivencias de las que me hacía partícipe así como las personas de ACO que yo veía que se reunían en la parroquia, fue despertando en mí el deseo y la inquietud de descubrir y conocer el movimiento. De esta manera unas personas con las mismas inquietudes decidimos entrar en ACO y hoy es el grupo Àgora.

Para mí ha sido todo un descubrimiento:

Al inicio de cada curso con el **Pla de curs**; es un lujo el poder hacer una reflexión profunda sobre mi vida, ver en qué me comprometo a trabajar para conseguir mejorar a nivel personal, en relación a la familia, al trabajo, al movimiento y en todos los ámbitos donde normalmente me muevo. Y al final del curso valorar los resultados en común.

La **Revisión de Vida** es un oasis de sinceridad, de libertad, en medio de todo lo que nos rodea. Es donde desnudo mis miedos, mis inquietudes, mis hechos, mis desafíos y los pongo sobre la mesa. A la luz de la Biblia

descubro qué me dice la Palabra de Dios. La Revisión de Vida me ha enseñado a ver que mis problemas no son únicos; me ayuda a reflexionar sobre mi actitud ante la vida y me confirma cada día que la Palabra de Dios es una Palabra viva y de vida.

En estos seis años he pasado por momentos muy duros, tanto personales como laborales. Tengo muy claro que si no hubiese sido por estas revisiones de vida y el apoyo que mi grupo me ha dado me habría sido muy difícil salir adelante.

He descubierto el valor y la importancia de pertenecer a un grupo y a un movimiento como ACO. He recordado lo importante de saber escuchar, oír opiniones muy diversas y a enriquecerme con ellas.

En las *astrobades* del 12 de octubre, en los encuentros y celebraciones de zona, he descubierto la seriedad y el gran compromiso del movimiento con la sociedad y me han ayudado a tomar más conciencia de formar parte de la gran familia obrera.

Este año me he incorporado al grupo de preparación del **Estudi d'Evangelí**. Siempre que había participado en algunas de sus reuniones, salía con muchas ganas de formar parte de él. Me maravillaba lo bien preparadas que las tenían y todo lo que aprendía en ellas. Estoy muy ilusionada y espero poner mi grano de arena.

El movimiento de ACO me ha abierto los ojos para ver con otra mirada. Me siento más comprometida y crítica con el mundo que me rodea y mi fe está mucho más fortalecida. Con las aportaciones de toda la militancia y las prioridades del movimiento, sí creo que otro mundo es posible.

